

[Aksel Larsen.]

saadan, erklærer paa Forhaand, at det regner med Gennemførelsen af ordentlige Afstemningsregler for Fagforeningerne, og saa undgaar vi nok større Panik ved alle Overenskomstssituationer. Det fastslaaer samme Synspunkt, som vi fremhævede allerede ved første Behandling af dette Lovforslag, at Arbejdsgiverforeningen ikke stiller Krav om generelle Lønreduktioner i Aar, men kun paa enkelte Punkter fremsætter Krav om enkelte Lønreduktioner. Naturligvis! Naar man forhøjer Priserne saa groft, som det er sket, paa en Række Omraader, saa vilde det være umuligt samtidig ved et bredt frontalt Angreb at tvinge Lønningerne direkte ned. Dertil kommer, at Arbejdsgiverne jo har faaet disse Lønreduktioner ad indirekte Vej gennem Pristigning.

Vi er altsaa i den Situation, at Arbejdsgiverforeningens økonomiske Politik er gennemført ad Kriseforligets Vej, og nu skal dette Lovforslag skabe Sikkerhed for, at Arbejderne ikke gaar til Kamp om Lønkrav og Krav om Overenskomstforbedringer. Det er Hensigten med det. Ikke at hjælpe Arbejderklassen, men at sikre det bestaaende Samfund imod Rystelser. Man ønsker om muligt at fortsætte den økonomiske Politik, man hidtil er gaaet frem efter.

Vi er imidlertid klar over, at Forslaget ikke vil vise sig at svare Hensigt. Venstres fraværende Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, beklagede sig ved Lovforslagets første Behandling over de mange ulovlige Strejker. Jeg sagde ved den Lejlighed, og jeg skal gentage det nu, at Flertallet af dem var udbrudt paa Grund af de Lønreduktioner, som Arbejdsgiverne havde gennemført paa Arbejdspladserne til Trods for eksisterende Overenskomster. Saadanne Lønreduktioner kan gennemføres ved geschickt Gennemførelse af saakaldte nye Arbejdsmetoder, som sprænger gamle Priser og Akkorder, og ved Hjælp af den faste Voldgiftsret, der — jeg har sagt det før, og jeg gentager det her — ved alle vigtige Afgørelser giver Arbejdsgiverne Ret. Det har medført disse Konflikter, paa Trods af at Strejker er forbudt. I Fremtiden vil de fortsættes. Arbejderne vil ikke lade Klassekampen paa Arbejdspladserne regulere af Love, vedtagne i dette Ting, kan ikke gøre det og maa derfor sprænge saadanne Love gennem Aktioner mod Arbejdskøberne.

Vi er bekendt med, at i en hel Række Fag og for store Arbejdergruppers Vedkommende er der opstillet Krav om Forbedringer. Vi er ogsaa bekendt med, at Lederen

af De samvirkende Fagforbund, det ærede Medlem Hr. Nygaard, ikke under nogen Omstændighed vil opfylde disse Krav i den nuværende Overenskomstsituation, men har udstedt Parolen om, at man ikke maa opsige Overenskomsterne, ikke maa stille Krav — formodentlig af Hensyn til det stakkels be- trængte kapitalistiske Samfund. Men dermed faar man ikke Arbejderne til at afstaa fra deres Krav, skaber ikke Sikkerhed for, at Arbejderne ude paa Arbejdspladserne ikke siger: Det hjælper ikke. De Folk i de øverste Lag har mistet Kontakten med Arbejderklassen, med Medlemmerne af Fagforeningerne, de er blevet Politikere i det Samfund, som vi bekæmper, det kapitalistiske Samfund, og de skal ikke kunne bestemme, om vore Lønninger er tilstrækkelige, om vore Arbejdsforhold er taalelige.

Derfor kan man forudsætte, at denne Lov, selv om den bliver vedtaget med nok saa stor Majoritet — det bliver den jo —, vil blive sprængt af Arbejderne selv, og de ærede Medlemmer med det ærede Medlem Hr. Rager i Spidsen, som gudhengiven haaber paa, at der skal blive skabt Ro paa Arbejdsmarkedet ved en saadan Lovgivning, vil komme til at opleve en værre Uro, end de nogen Sinde har været ude for.

Det ærede Medlem Hr. Christiani er, som det ærede Medlem Hr. Rager meget rigtigt sagde, en storindustriell. Han er velkendt i Arbejderkredse. Han var tilfreds med Lovforslaget. Det var Arbejdsgiverforeningens Repræsentant, der udtalte sin Tilfredshed med Lovforslaget. Det nytter ikke, at det ærede Medlem afbryder, for det ærede Medlem og hans Parti agter at stemme for dette Lovforslag, og man stemmer formodentlig ikke for noget, som man er utilfreds med. Det ærede Medlem udtalte jo ogsaa, at det var et Skridt i den rigtige Retning. Man vilde gerne have nogle Ændringer, men i øvrigt var man tilfreds med de Tanker, der ligger til Grund for dette Lovforslag.

Saa fremsatte det ærede Medlem sit Krav om, at Forligsinstitutionen skulde holde sig orienteret om Lønninger i andre Lande af Hensyn til Industriens Konkurrencemuligheder. Jeg tror ikke, at det var for at faa en Fjer i Hatten, jeg tror, det var et velmotiveret Krav fra Arbejdsgiverforeningens Side, der her blev fremsat, ikke noget afgørende Krav — det er et af de taktiske Spørgsmaal, hvorom der er Uoverensstemmelse —, men dog et temmelig vigtigt Krav. Man haaber, det skal være muligt ved at jonglere med Tal for Arbejdslønnen i Udlandet at kunne bevise, at det